

Havfruen Hanna.

H - HISTORIEN

Forfatter: Pia Gravlund Kinch Ilsfort

Illustrator: Marianne Gravlund Ilsfort

Kapitel 1.

Har du hørt om dengang havfruen, som hed Hanna, mistede noget af sin hale?

Hvilken spørger du?

Jo nu skal du høre historien.

Ved du for resten, at en havfrue er en hybrid af et menneske og en fisk?

Havfruen Hanna boede i havet under sydlige himmelstrøg tæt på Hawaii. Hun var henrivende, havde det længste hår, som hun havde sat op som en hestehale. Om halsen havde hun den smukkeste halskæde med hjerter. Hun elskede at spille på sin guldkharpe, det var hendes hobby, og det kunne høres hundrede kilometer væk.

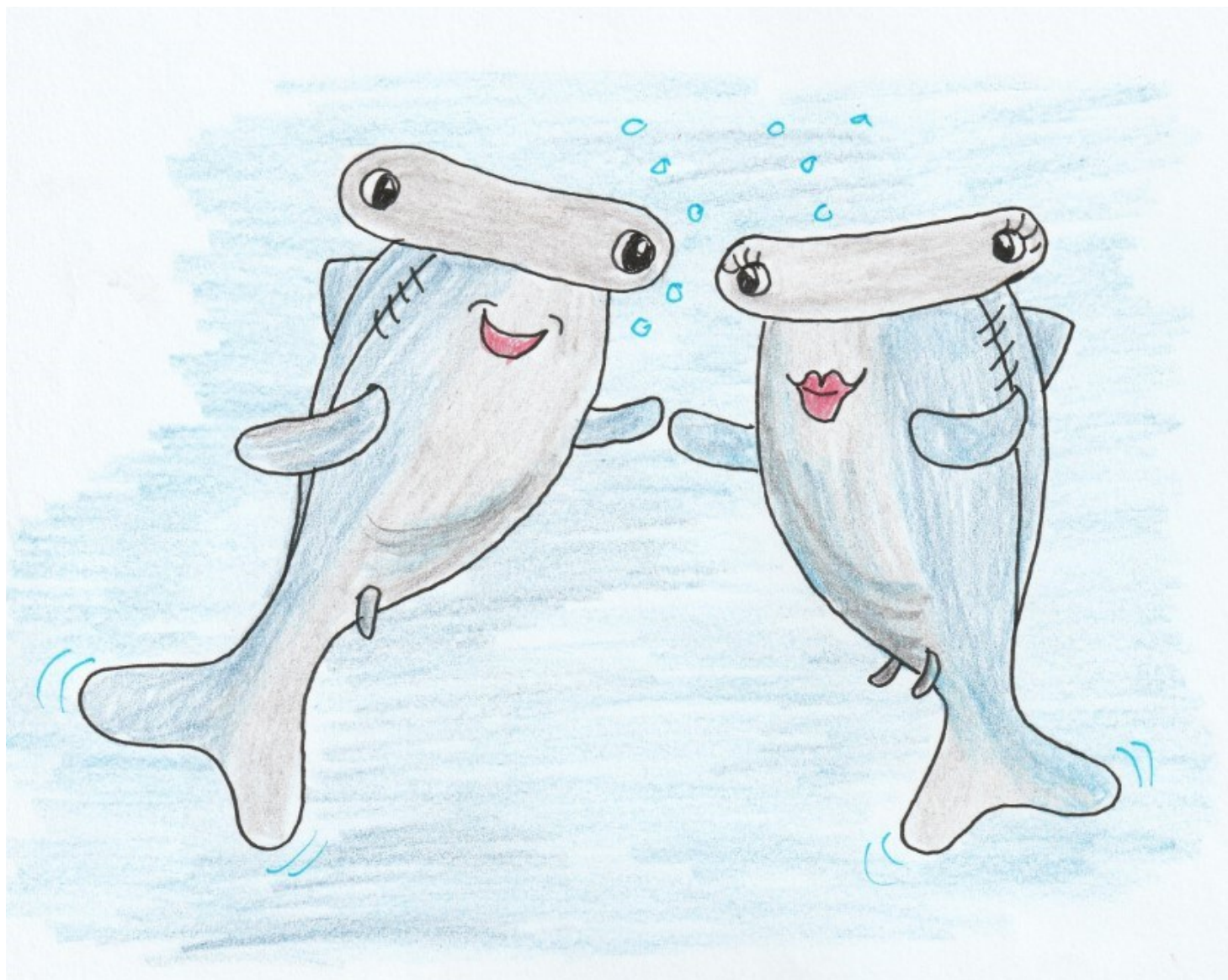
Hver dag holdt hun hof, og hver gang hun spillede på harpen, var alle havets dyr henrykte, der var godt humør og alle hyggede sig.

Det var dagens højdepunkt, når hun sang - det lød himmelsk!

Alle hvinede, hujede og råbte hurra.

De levede i harmoni med hinanden, harpen havde hypnotiske kræfter.

Selv den halvgamle hammerhaj med dårligt helbred og hans hustru kom hyppigt forbi.

2. Kapitel.

Havheksen var dog meget hadefuld, og hun higede efter at stikke en kæp i hjulet for havfruen.

Hun hadede havfruen, for hun syntes, hun var højrøvet.

En horribel nat, hændte der noget! Det var et helvede!

Mens havfruen Hanna lå og sov i sin hængekøje i hulen, hærgede en stærk hvirvelstrøm, som førte harpen med sig, og den forsvandt.

Uden for hulen lå alt hulter til bulter.

Da havfruen Hanna næste morgen opdagede det, begyndte hun at hulke hysterisk.

Heldigvis kom hendes venner hende til hjælp, de mødte op i hobetal, for de var hende meget hengiven.

De hvide hajer, hvalerne, den halvgamle hammerhaj og hans hustru var hjælpsomme.

Ja selv de høflige hummere, som ikke kunne komme så hurtigt frem, hjalp med at lede på havbunden.

Havfruen Hanna mistænkte hav heksen for at stå bag hvirvelstrømmen.

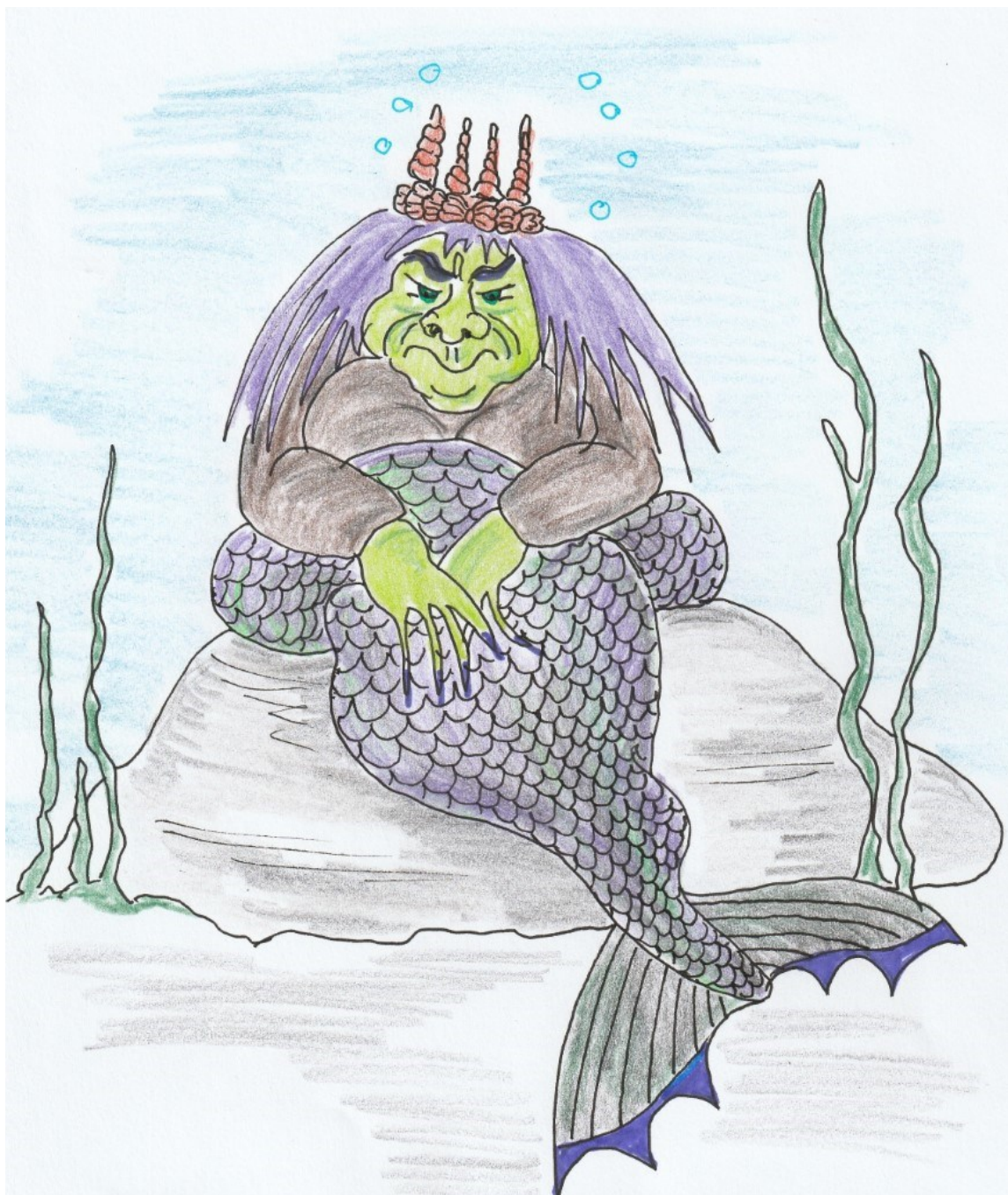
Havheksen var hjerteløs, hendes stemme var hviskende og hårrejsende, hun havde en hæslig hud, og omkring hende var den værste hørm.

Havheksen havde et horn i siden på havfruen og ville have hævn over hende.

Hun ville gøre hvad som helst for at lave hærværk.

Hun mente, at havet var HENDES herredømme, og det kun kunne være HENDE, der herskede her.

Hun hadede havfruen og hendes Guld harpe.

Kapitel 3.

Havfruen medbragte derfor sin harpun, og drog harmdirrende hjemmefra med sine venner - nu skulle de få has på heksen, så hun ikke kunne drive hetz mod dem mere.

Havfruen kunne huske, at heksen boede tæt ved havnebyen hinsides det store hegn af koralrev.

Det var ingen hindring, så I al hast tog de afsted i halvmørket.

Halvanden time efter var de på havheksens hjemmebane.

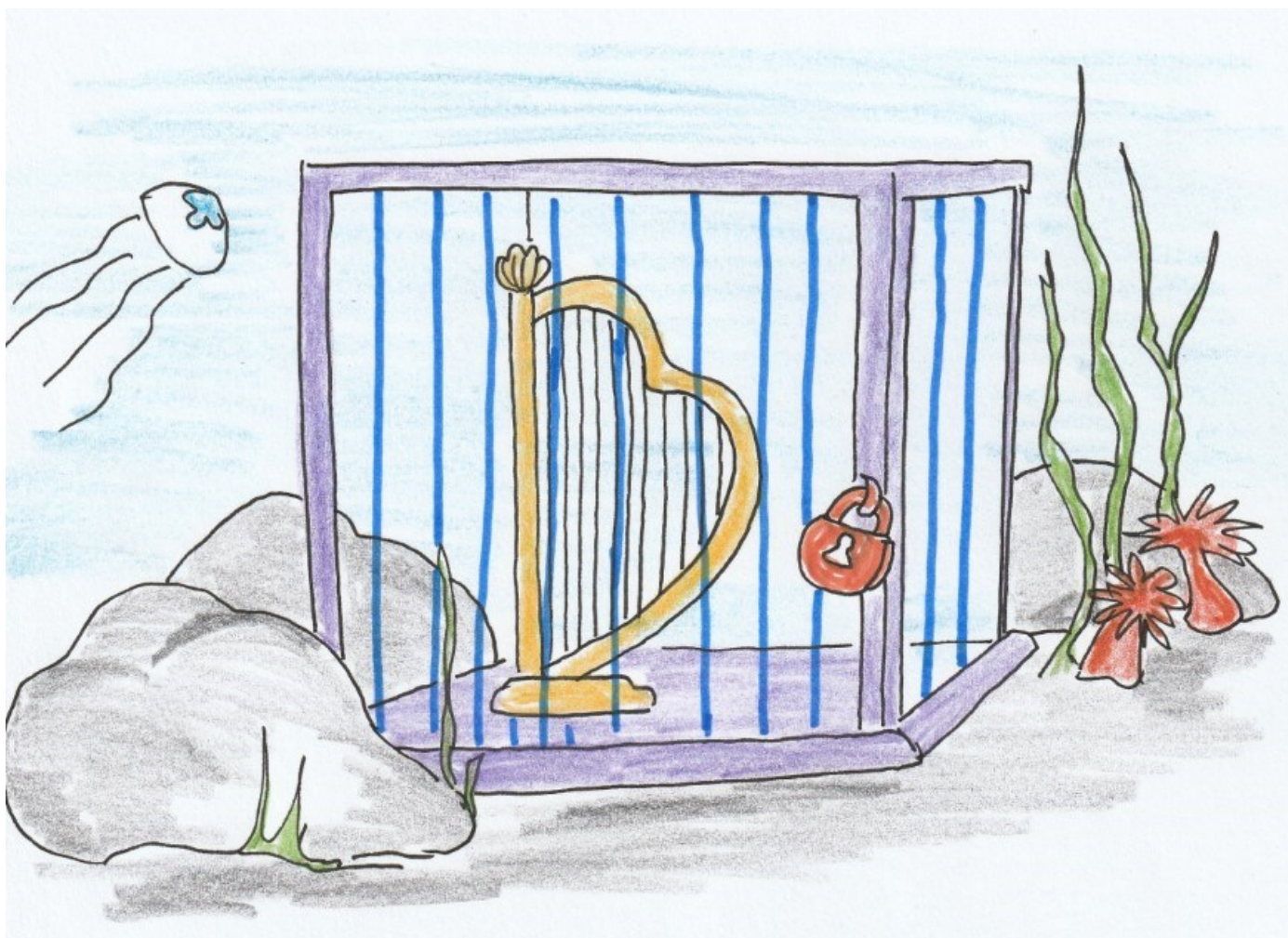
De måtte hitte guldharpen.

De havde helt ret! De kunne skimte noget der glimtede: guldharpen!

De følte sig heldige! Men da de kom tættere på, så de, at den var låst inde i et bur og sikret med en stor hængelås.

Hajerne holdt udkig, alt imens havfruen med en hårnål forsøgte at lirke hængelåsen op.

De måtte handle hurtigt!

Kapitel 4.

"Halløj"; hviskede en stemme henkastet - Det var havheksen!

"Hæ hæ hæ herligt I kom hertil for at hilse på mig"; hvædede hun og hostede, mens hun tog fat i havfruens hale.

Hun var hidsig!

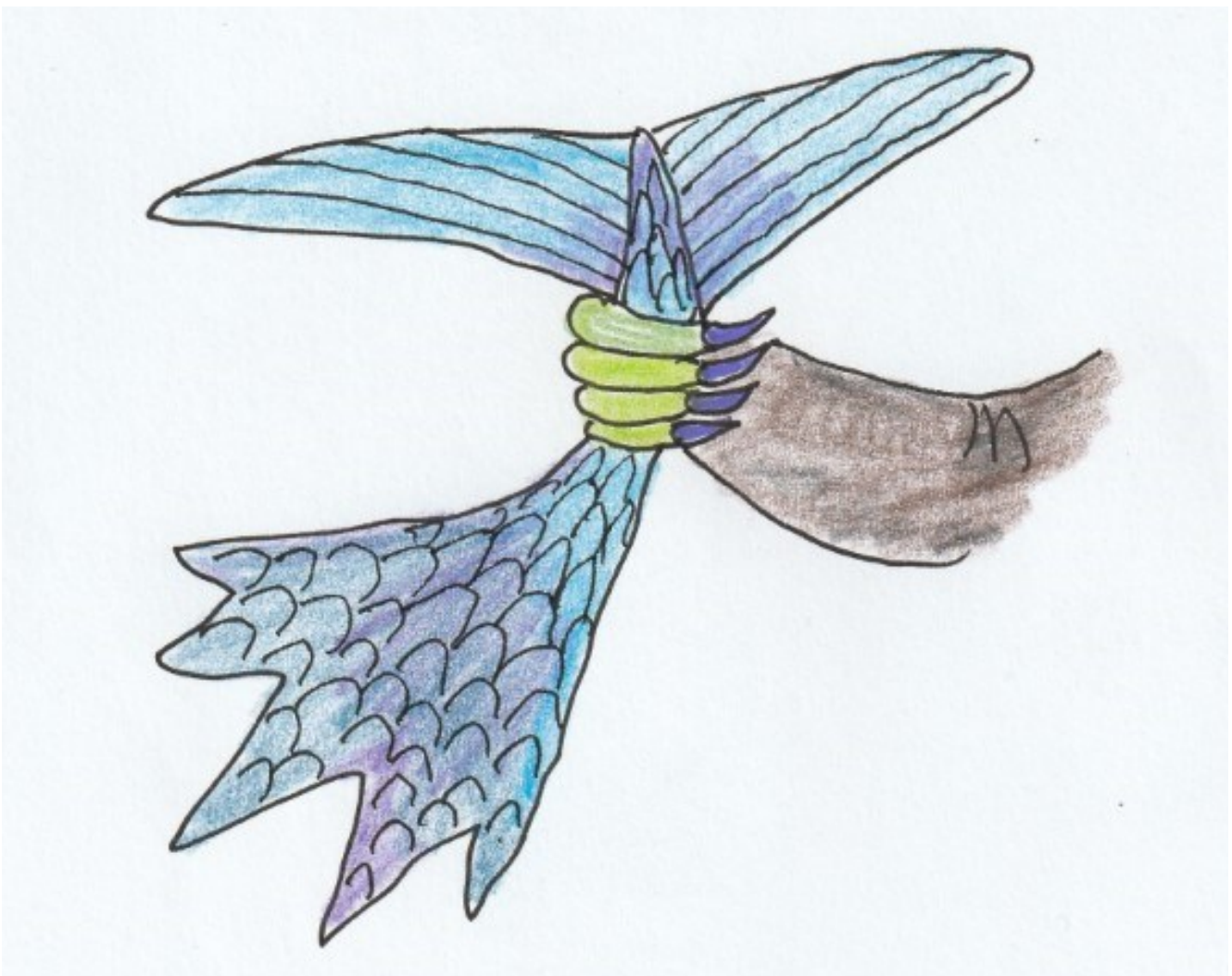
I samme øjeblik tabte havfruen noget af sin hale og slap væk fra havheksen.

Den hang og dinglede levende i havheksens hånd, hun blev så hundeangst, at hun hoppede op og hev efter vejret.

Nu så havfruen sit snit til at hæve harpunen og affyre den.

Med et højt hyl faldt havheksen død om på stedet.

Havfruen var havets heltinde og hun høstede megen hæder for sit heltemod.

Nu gik dagen på hæld, og efter et lille hvil vendte de alle næsen hjemad.

Rygtet om havheksens død spredte sig med hurtig hast.

På vejen hjem blev havfruen hyldet af alle på sin vej, for nu var der håb for alle havets beboere.

Jeg skulle for resten hilse og sige, at halen er ved at vokse ud igen, for hun kan nemlig helbrede sig selv. - Det var EN af havfruens hemmeligheder.

